

ΓΕΩΡΓΙΑ

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

Alba

Alba,
ετών 32,
που δε σε γνώριζα για να σε περιγράψω
όπως, έστω, λέμε πως γνωρίζουμε,
— πως να ξεφύγουμε απ' τις αυταπάτες; —
ανθρώπους που κοιτάμε καθημερινά,
μας μιλάνε και τους μιλάμε,
μας ανοίγονται και τους ανοιγόμαστε,
κι αποκτάμε έτσι, αφελώς,
άγνοια κινδύνου για τις νάρκες που σίγουρα παραμονεύουν
γύρω μας.

Δε σε γνώριζα, που λες,
Alba,
φαντάζομαι τα χέρια σου, όμως,
να καθαρίζουν συχνά,
ξένα σπίτια και σκάλες,
να κοκκινίζουν απ' το τρίψιμο κι απ' τα βαριά απορρυπαντικά,
να μυρίζουν χλωρίνη,
να σηκώνουν το χαλί της εισόδου στην πολυκατοικία για να το τινά-
ξουν,
κάθε γαμημένο χαλάκι εισόδου έξω από κάθε διαμέρισμα,
να κρατάνε τη σκούπα, τον κουβά, το φαράσι, τη σφουγγαρίστρα.

Φαντάζομαι τα χέρια σου
ν' απλώνουν ρούχα και παπούτσια,
σεντόνια, κάλτσες, πετσέτες κι εσώρουχα φθαρμένα,
να σιδερώνουν σωρούς τσαλακωμένων,
να ξεφλουδίζουν πατάτες και να ψιλοκόβουν λαχανικά,
να ξεσκονίζουν και να τακτοποιούν,
να κουβαλούν τα ψώνια απ' το σούπερ μάρκετ,
να περνούν που και που φιλάρεσκα,
ανεπαίσθητα σχεδόν,

απ' τα όμορφα μαλλιά σου,
να σου στεγνώνουν στα βουβά,
μερικά ατιθάσευτα δάκρυα...

Τα φαντάζομαι, ναι,
αυτά τα χέρια,
Alba,
που ποτέ δε σε ρωτήσαμε
αν τα έβγαζες πέρα με τόσες έγνοιες καθημερινές
ποια ελπίδα σ' έφερε απ' την Αλβανία στην Αθήνα,
τι γαλήνια όνειρα να ‘βλεπες όταν έκλεινες τα μάτια σου τα πράσινα.

Θρύψαλα όλα έτσι κι αλλιώς
μια νύχτα
που σε χτύπησε,
σε πόνεσε τόσο πολύ,
σε μάτωσε βαθιά,
σ' έπνιξε,
έσβησε για πάντα τη φωνή σου,
σε πέταξε σ' ένα πατάρι όπως όπως,
τυλιγμένη με πλαστικό και με σακούλες
μήπως και κρύψει τ' άθλιο έγκλημά του.

Ανεπιθύμητο σκουπίδι πια γι' αυτόν
το δοτικό σου σώμα,
σε στέρησε
μάνα,
απ' τα παιδιά σου.
Απ' αυτά τ' αγόρια τα ευγενικά
που δε θα χαρείς την πρόοδό τους
δε θα σε παρασύρουν να χαμογελάσεις αυθόρμητα με το γέλιο τους
δε θα καταφύγουν, ποτέ ξανά,
στη ζεστή αγκαλιά σου ...

Σκέφτομαι, όχι χωρίς ενοχές,

ότι περνούσαμε από δίπλα σου κι εμείς
τόσο αφοσιωμένες στις διαδρομές μας
— δε φώναξες βοήθεια
για να υποψιαστούμε
δεν παραπονέθηκες ούτε μια φορά, αδερφή μας,
για να 'χουμε το νου μας —
δεν έτυχε να διασταυρωθούν οι δρόμοι μας.

Ήσυχη, ταπεινή, συνέχιζες αθόρυβα,

απορροφημένη απ' το μόχθο τον ατέλειωτο
κι ίσως συντετριμμένη απ' τα ανεκπλήρωτα,
ίσως αποθαρρυμένη απ' τον αμείλικτο κόσμο μας.

Λίγα λευκά λουλούδια στο παράθυρό σου,
τι να πούνε
τώρα που δεν είσαι πια η πρώτη είδηση
— πόσες ακόμη θα θρηνήσουμε; —
κι άδειασε επιτέλους η σοκαρισμένη γειτονιά
από κάμερες και δημοσιογράφους;
Τι να πούνε τα λουλούδια,
ακόμα κι αυτά με τα πιο έντονα χρώματα,
για τον πρόωρα,
άδικα,
αναίτια,
κομμένο
ανθό της δικής σου νιότης;

Κι αυτές οι λέξεις οι φτωχές
ανάξιο στόλισμα
για το μικρό σου πέρασμα
απ' αυτήν την πλάση
για τη λίγη,
σκληρή, πολύ σκληρή
ζωή
πού αξιώθηκες

Μα έστω...

Στη λήθη,
Alba,
δε σε παραδίνουμε._

Αικατερίνη Τεμπέλη

Ήταν ένας άνθρωπος σκυφτός, πλεγμένος με βελόνες
διάφανα φύκια κρεμόντουσαν απο τα αυτιά του
τα μάτια του διεσταλμένα, ορίζοντες απο μελάνι
το στόμα του ενα εκκρεμές
τρεμόπαιζε διστακτικά και ακατανόητα
το σώμα του διάχυτο έρρεε
σε κουρασμένα,
πνιγμένα σε κόκκινες γραμμές μονοπάτια,
χαραγμένα
διακεκομένα, απροσάρμοστα.
Ενα απροσδιόριστο νωτισμένο άρωμα ρουφούσε απαλά
την ακατάσχετη υπόσταση του,
όταν η τύχη τον έσπρωχνε κοντά σου
ο πόνος ήταν διασπόμενα παγειωμένος
ένα οριστικοποιημένο τραύμα
φορεμένο κέντημα
για την επόμενη παράσταση
μια απονενωημένη αφήγηση
ενός παρελθοντικού μελλοντος
μια αλανθαστη παγιδα γεννημενη
στην ιδια κλιμακα μηδεν,
ξερεις
οταν αφουγγραστεις το σχημα του μηδενος
αντιλαμβανεσαι αληθεια τι σημαινει κυκλος.
Η συνδεση ειναι τοσο μοιραια και περιρρεουσα
αγγαλιασμενη, φορεμενη, δεν φευγεις ποτε.

ΤΖΕΝΗ

Άτιτλο Ανώνυμο

**Πέφτουν, πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
κείμενα, εικόνες
πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
πέφτουν τα χέρια μου διαρκώς
κείμενα άλλων, αισθήματα, κλειδιά
για δίπλα πόρτες**

**πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
σπασμένα πεζοδρόμια, ο χρόνος, ο δικός σου κι
ο δικός μου
ο χρόνος ο κοινός
πέφτουν τα χέρια μου διαρκώς.
Πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
οι βρισιές του δρόμου, ζευγάρια παπούτσια
βρωμερά
που έχουν περπατήσει χώματα και γυαλιά
πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
ελαφριές καρδιές και βαριά στομάχια
ξυπνητήρια ψηφιακά και διαδρομές που λιώνουν τους δείκτες**

**πέφτουν στα χέρια μου διαρκώς
πέφτουν τα χέρια μου διαρκώς.
Πέφτουν τα χέρια μου διαρκώς
και τα ψάχνω γύρω γύρω τα τετράγωνα τρίγωνα της πόλης
λίγο πριν πέσουν
δεν θα πέσουν -δεν θα πέσουν**

γιατί κάτι θα πέσει στα χέρια μου
κείμενα, εικόνες, ιστορίες άλλων
τετραγώνων αχανών
που δεν μετριούνται με άμμο
δεν θα πέσουν -δεν θα πέσουν
γιατί πέφτουν πάνω τους άλλα χέρια
πιο γυμνά, πιο αντιρρητικά
γιατί βρίσκω από κάτω τους άλλα χέρια
πιο λεπτά, πιο τραχιά και πιο καμένα
Και δεν θα πέσουν ποτέ, να μην ρίξουν
ότι πολύτιμο έχουν μαζέψει,
ότι χρειάζεται να στηριχθεί
-τα δικά σου που κάψανε λίγο πριν τα δικά μου-
-τα δικά μου που κάψανε λίγο πριν τα δικά σου-
ότι πολύτιμο έχουν κρατήσει έστω για λίγο –μέχρι για πάντα

ότι πρέπει να μείνει ζωντανό μες τη φαγάνα.

αθρωως

ποσο πισω κραταει αρχεια ο ωκεανος;
Εχει απολιθωματα αιμοδιψων πειρατων;
Κραταει φρεσκα τα σωματα των παιδικων ονειρων
Που συραν μαζι τους οι μανες
Απο τους προποδες των ιμαλαιων
Μαζι με λιγο αλατι και αμμο

Κλειστοφοβια ακροφοβια υψοφοβια
Φασιστοφοβια
Ζαλιζεσαι στην αρχη
Κοβονται τα γονατα σου
κρυος ιδρωτας
αρυθμος παλμος
αλλα συνεθηζεις
αν εχεις παρεα ανοιγεσαι
γελας ακουμπας
και αν εισαι μονος προχωρας παλι
και οι δουλειες σου σε κανουν αυτο που εισαι

Βυθιζομαστε στη βια ενος πολεμου
Καθημερινου
Καποιοι λενε οτι θα ξεσπασει
Οτι ημαστε στα προθυρα λενε αλλες
Ολα κρυβουν την αληθεια
Ημαστε ησαστε ειναι ολα
Μεσα στον πολεμο
Μια θαλασσα πιχτη απο το αιμα μας περιβαλει
παραλιες
βουνα πολεις αποικισμενες

τσιλικος

μου μιλας για εσενα και σκεφτομαι εμενα
σου μιλω για μενα και σκεφτεσαι εσενα
οταν μιλω για μενα εσυ μιλας για σενα
οταν μιλας για σενα εγω μιλω για μενα
μιλας για εμενα και σκεφτομαι εμενα
μιλαω για εσενα και σκεφτεσαι εσενα
οταν ειμαΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ολοι μαζι
ο καθενας μιλαει για την εαυτη του
οταν μιλαει καμια για κατι αλλο ακουει την εαυτη της
ερχεσαι με κομμενο το ποδι απο το γονατο
εγω σκεφτομαι τους καλους μου
καποια αλλη λεει οτι ηξερε καποιον
που του ειχαν κοψει τα δυο του ποδια
τωρα καταλαβαινω γιατι ολοι εξομολογουνται
στους παπαδες
στους ψυχολογους
κανουν ασφαλειες ζωης
κανουν εμβολια
και πανε στο στρατο

καπατσος

εδω το δελεαρ η υγεια (ααα! Πανω απο ολα η υγεια / την υγεια μας ναχουμε/τιποτα σαν την υγεια / στην υγεια μας ακομη και οταν πινεις ο,τι ακριβως την καταστρεφει)
εκει δολωμα η ομορφια, σπανια ακριβα πραγματα
σενα ν αρωστο πλανητη
σε εναν ασχημο κοσμο
(και ας επιμενει ο ντιουκ)
και βαριεμαι
αυτα τα φτιασιδωματα
αυτες τις ασπιρινες
τις τσιριμονιες
μπροστα στο θανατο
τα γηρατεια
θα γερασω
γιατι ημουν εφηβος
θα πεθανω
γεννηθηκα αφου...
εδω ζω τωρα
και ολα αυτα ισχυουν και για την εξουσια το χρημα
τα αθλια συστηματα τους

μπασκλας

αυτοι ηπαν να κανουμε πολεμο
ΑΡΝΗΘΗΚΑΜΕ γελασαν και μας σφαγιασαν
απλωναν τα τομαρια στον ηλιο
βιασαν σκλαβωσαν
επειτα ειπαν να κανουμε δουλειες
αρνηθηκαμε
δεσαν τις αλυσιδες
δυ-ελυσαν την σκεψη
μας δωσαν συσκευες
εντοπισμου
ελεγχου
μετρουσαν τις επιδοσειςμας
γιναμε τα καλυτερα εμπορευματα τα πιο φινα πραγματα
και λεγαμε οτι μας αρεσει
καλυτερα ερμαια
παρα να αποφασιζεις ή ακομα καλυτερα ναποφασιζεις
κανεις δεν φαινεται να σε πιεζει
οταν αποφασιζεις
αυτο που αυτοι θελουν
να αποφασιζεις
νασαι ερμαιο
χωρις ημερομηνια ληξης
φιλικα στον καταναλωτη
μας φαγαν
σκοτωσαν την καρδια μας
γδαραν
γιατρεψαν
προσθεσαν
αφαιρεσαν
δασκαλεψαν
ακρωτηριασαν
ψηφιοποιησαν
τουλαχιστον
ΠΟΤΕ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ

φωτο: **ANNA**

ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

1. ΑΝΑΠΗΡΙΑ

Η έννοια της αναπηρίας συχνά ταυτίζεται με την βλάβη, την παθολογία, την ανωμαλία, την ανικανότητα, την ανημποριά. Αυτό συμβαίνει διότι εκχωρούμε την εξουσία στην αυθεντία της ιατρικής διάγνωσης ή αλλιώς στην αυθεντία του ιατρικού λόγου να ορίσει και να επικαθορίσει ένα κοινωνικό φαινόμενο.

Αυτό που ακούμε, αυτό που βλέπουμε και αυτό που συζητούμε σχετικά με την αναπηρία σήμερα αποτελεί μέρος ή προϊόν του κυρίαρχου λόγου που παράγει, μεσολαβεί και συμμετέχει στη συντήρηση της υφιστάμενης κατάστασης. Ποια είναι αυτή η κατάσταση;

Η νομιμοποίηση της καταπίεσης, της διάκρισης, του διαχωρισμού και της περιθωριοποίησης ατόμων με βλάβες, ατόμων που υφίστανται κοινωνικό και οικονομικό εξοστρακισμό, αν όχι ακραία φθορά και εξόντωση σε ψυχολογικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο. Ζητήματα που αντιμετωπίζουμε όλοι και όλες στα πλαίσια διαβίωσης μας στο υπάρχον σύστημα.

Ωστόσο γιατί να κάνουμε ειδική αναφορά -μνεία στην αναπηρία; Κάποιος θα σχολίαζε ότι η συγκεκριμένη ενέργεια «ειδικής αναφοράς», είναι αυτή που δημιουργεί από μόνη της διάκριση, αποκλεισμό και ειδικό χειρισμό μιας κοινωνικής ομάδας. Θα μπορούσε δηλαδή να θεωρηθεί ως μια λανθασμένη μέθοδος μελέτης του συγκεκριμένου φαινομένου. Είναι σημαντικό να απαντήσουμε σ αυτούς τους επικριτές ότι η αναπηρία, ως μορφή αποκλεισμού, πρέπει και οφείλει να τί-

θενται στο επίκεντρο της πολιτικής συζήτησης και του επαναστατικού διαλόγου. Οφείλει αυτήν την αναφορά καθότι αποσιωπάται, σβήνοντας τα χνάρια της έκφρασής της, μέσω της ιατρικής αντιμετώπισης, της συμπονετικής και ευαίσθητης ματιάς των ανθρώπων απέναντι σ εκείνη.
Με άλλα λόγια δεν θεωρείται για την κυρίαρχη πολιτική σκηνή ως ένα γεγονός «επικίνδυνο» που σπέρνει τον ηθικό πανικό σε ένα δυνάμει κοινωνικό και πολιτικό χάος με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά. Σε σύγκριση με άλλες «άνομες-οριακές» ομάδες οι οποίες χρήζουν άμεσης κρατικής ή μη παρέμβασης, ρύθμισης και καταστολής, το φαινόμενο της αναπηρίας «προλαμβάνεται» εν τη γενέσει του και τίθεται σε «σίγαση» πριν ακόμη καταφέρει να προκαλέσει κοινωνική και πολιτική αναστάτωση. Πώς συμβαίνει αυτό; Μέσω της μεθόδου της ιατρικοποίησης. Του ιατρικού μοντέλου-θέασης και ερμηνείας της αναπηρίας.

Αν ανατρέξουμε στις ιστορικές ρίζες του φαινομένου, θα παρατηρήσουμε ότι ο έλεγχος, η ταξινόμηση, η επιτήρηση και η πειθάρχηση συμπλέουν με την ιστορία και την άνοδο της ιατρικής επιστήμης και του εγκλεισμού, την ανέγερση ολοπαγών ιδρυμάτων, την συγκρότηση ολόκληρων οικονομιών και θεσμών που εξυπηρετούν την πολιτική ελέγχου και περιχαράκωσης των αναπήρων μέσω των υπηρεσιών υγείας-αποκατάστασης και πρόνοιας.
Επομένως η αναπηρία δεν πρέπει να αποτελεί ένα ζήτημα αποκλειστικά ιατρικό και προνοιακό. Η αναπηρία είναι ζήτημα πολιτικό. Είναι ζήτημα άσκησης εξουσίας και ως τέτοιο είναι απαραίτητο να μελετηθεί και να εισέλθει σε πολιτικό διάλογο προκειμένου να συνενωθεί με τις φωνές των συλλογικών αγώνων.
Χρειάζεται η κριτική προσέγγιση και ο χειραφετικός λόγος αμφισβήτη-

σης προκειμένου να ενδυναμωθεί και να αρθρωθεί μαζικά και συλλογικά ενάντια στις εξουσιαστικές δομές και την κοινωνική καταπίεση.
Ως αποτέλεσμα το κοινωνικό μοντέλο της αναπηρίας, όπως το περιγράφει και αναλύει ο Mike Oliver- πρωτεργάτης και αγωνιστής στο κίνημα Αναπήρων στην Αγγλία την δεκαετία του ‘80 (Αναπηρία και Πολιτική, 1990), εμφανίζεται με στόχο να καταδείξει τις «αναπηροποιητικές» διεργασίες της κατά τα άλλα «κανονικής» κοινωνίας. Οι ανάπηροι/ες μέσα από ποικίλα αυτοοργανωμένα κινήματα από τη δεκαετία του ’70 και μετά εισάγουν τα βιώματά τους, τις εμπειρίες τους και αφηγούνται τις κοινωνικές ανισότητες ως αποκλίνοντες/ουσες και περιθωριοποιημένοι/ες, ως καταπιεσμένοι/ες, ως επιζώντες των θεσμών και των ιδρυμάτων που ορθώνονται για να ασκήσουν έλεγχο στις ζωές τους καθημερινά και εξακολουθητικά.
Η έννοια της αναπηρίας αναδιατυπώνεται στο εξής ως μια μορφή «κοινωνικής καταπίεσης» (Oliver, 1990) και όχι ως ζήτημα ιατρικό, ή φιλανθρωπικό. Το αίτιο της αναπηρίας είναι κοινωνικά και πολιτικά διαμορφωμένο και όχι ατομικό, ως βλάβη και ως έλλειμμα, ως μια προσωπική τραγωδία που βιώνουν τα άτομα και ο περίγυρός τους. Η αναπηρία δεν αποτελεί εγγενές χαρακτηριστικό του σώματος ή των λειτουργικών περιορισμών του ατόμου αλλά της καταπίεσης που απορρέει από τον τρόπο συγκρότησης και διάρθρωσης των κοινωνικών δομών και θεσμών του καπιταλιστικού συστήματος, εξορθολογισμού και εργαλειοποίησης- κατηγοριοποίησης και ελέγχου των αποκλινόντων πληθυσμών στη βιομηχανία των ιατρικών υπηρεσιών.
Οι επονομαζόμενες «δυσκολίες» υλικές ή μη μετονομάζονται σε κοινωνικά και οικονομικά εμπόδια που υψώνονται και καταπιέζουν τους ανάπηρους/ες μέσα από πατερναλιστικές μεθόδους (ιατρικές& ψυχολογικές υπηρεσίες διάγνωσης-κατηγοριοποίησης-αποκατάστασης-θεραπείας) εργαλειοποίησης και γραφειοκρατικοποίησης που ορίζουν και αποφασίζουν για τις ζωές τους χωρίς εκείνους. Οι δυσκολίες είναι προϊόντα της ίδιας της κυρίαρχης και καταπιεστικής πραγματικότητας και του πολιτικού συστήματος, που παράγουν και αναπαράγουν συνεχώς και σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής μας ζωής εμπόδια ως προς την εργασία, τη μετακίνηση, τις πολιτισμικές δραστηριότητες, τις υπηρεσίες υγείας, τον ελεύθερο χρόνο, τις αντιλήψεις, την εκπαί-

δευση. Η αναπηρία θεμελιώνεται στο εξής στη βάση μιας κοινωνικής θεωρίας και όχι με όρους ιατρικούς, βιολογικούς, ψυχολογικούς.

2. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΗΡΙΑΣ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ. ΜΙΛΑΜΕ ΑΚΟΜΑ ΓΙΑ ΕΝΤΑΞΙΑΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ;

Οι κοινωνίες έρχονται και πάντα θα έρχονται αντιμέτωπες με τα ζητήματα διατήρησης της «τάξης» και «αφοσίωσης» των ανθρώπων που τις απαρτίζουν στο υπάρχον σύστημα. Πάντα υπήρχε και θα υπάρχει η ανάγκη «μελέτης του προβλήματος» της πειθάρχησης της τάξης του περιθωρίου. Η ιατρικοποίηση ενός κοινωνικού φαινομένου συντελεί ακριβώς αυτό το ρόλο πειθάρχησης και ελέγχου του πληθυσμού που αποκλίνει. Η ενταξιακή εκπαίδευση εμπνέεται από το κοινωνικό μοντέλο της αναπηρίας όπως διατυπώθηκε παραπάνω και περνάει με τη σειρά της σε πολλαπλές ερμηνείες για να αναλύσει ζητήματα εκπαιδευτικής πολιτικής με έμφαση στην αναπηρία καθώς και την σύνθετη και πολύπλοκη σχολική καθημερινότητα, τον ρόλο των εκπαιδευτικών καθώς και εκπαιδευτικών πρακτικών που απορρέπουν από ολόκληρο το θεσμό της εκπαίδευσης με αποδέκτες τους μαθητές/τριες και τις οικογένειές τους.

Το ιατρικό μοντέλο έχει εισχωρήσει τόσο βαθειά στους θεσμούς, όπου οι ίδιοι παρά την υιοθέτηση του πολιτικώς ορθού λόγου (ένταξη αντί ενσωμάτωση, αναπηρία αντί ειδικές ανάγκες κλπ) που έχουν υποστεί σε νομικά πλαίσια και πολιτικές για μια πιο «ενταξιακή προσέγγιση» της κοινωνίας, εξακολουθούν να αναπαράγουν και προτείνουν «θεσμισμένες διακρίσεις». Εξακολουθούν να διαιωνίζουν
το φαινόμενο της διάκρισης.
Ο ισχυρός και «αδιαμφισβήτητος» ιατρικός μηχανισμός διαλογής και κατηγοριοποίησης του μαθητικού πληθυσμού σε φυσιολογικό και μη φυσιολογικό - κανονικό και μη κανονικό, ικανό- ανίκανο με την ταυτόχρονη απόφαση για την φοίτηση του σε γενικό ή ειδικό σχολείο ή σε ειδικά πλαίσια εντός του γενικού σχολείου ανοίγει πολλά ερωτήματα για τον ρόλο και την λειτουργία της εκπαίδευσης αλλά και για τους σκοπούς που εκείνη εξυπηρετεί.
Η γενική εκπαίδευση, αποσπά τον τίτλο του φυσιολογικού, ενώ ειδικά εκπαιδευτικά πλαίσια ορίζονται ως υποστηρικτικά προς το γενικό ή ως τα μη φυσιολογικά εφόσον το κοινό στο οποίο απευθύνονται δεν αποτελεί και δε δύναται να αποτελέσει μέρος της κανονικότητας.
Η «φυσιολογική» γενική εκπαίδευση παγιώνεται ως η ορθή και άρα επιθυμητή. «Ποια είναι όμως αυτή η γενική και κανονική εκπαίδευση που διακαώς θέλει να εισχωρήσουν στο σώμα της όλοι οι μαθητικοί πληθυσμοί;» και αντίστοιχα «Ποιοι είναι εκείνοι οι μη κανονικοί μαθητικοί πληθυσμοί στους οποίους δίνεται μια μοναδική ευκαιρία να φοιτήσουν και να «επωφεληθούν» από αυτήν την γενική εκπαίδευση;».
Ο θεσμός της εκπαίδευσης όπως και κάθε θεσμός του σύγχρονου νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού συστήματος σέρνει στην τροχιά τον κυρίαρχο ιατρικό λόγο για την αναπηρία. Το γενικό σχολείο ασκεί με νόμιμο τρόπο συμβολική βία, εγχαράσσει την κυρίαρχη πολιτισμική κουλτούρα, μεσολαβεί στην αναπαραγωγή των κοινωνικών ανισοτήτων ενώ ταυτόχρονα την νομιμοποιεί. Παράλληλα μπορεί να παράγει και νέες μορφές καταπίεσης, ελέγχου και πειθάρχησης του μαθητικού πληθυσμού. Αυτό επιτυγχάνεται μέσα από συγκεκριμένα ωρολόγια προγράμματα, από εξαναγκαστικές ασχολίες στη διάρκεια της ημέρας που επαναλαμβάνονται με σκοπό την άκριτη και «εμπεδωτική» τους χρήση και λειτουργία. Οι ιατρικές- ψυχιατρικές υπηρεσίες και τα διαγνωστικά κριτήρια προσφέρονται ως «εκπαιδευτικό εργαλείο» στα

χέρια των εκπαιδευτικών αλλά και των περιφερειακών δομών (ειδικών επαγγελμάτων) τοποθετώντας τους μαθητές και τις μαθήτριες στο ιατρικό μικροσκόπιο και κάπου εδώ αρχίζουμε να μιλάμε για «ένταξη». Είναι απαραίτητο ωστόσο να διερωτηθούμε σε ποιον αναφέρεται αυτή η πολυπόθητη «ένταξη» και ποιους αφορά; Τι συνιστά και τι σημαίνει ο όρος αυτός για την εκπαίδευση;

Οι νομοθετικές ρυθμίσεις και διατάξεις στην Ελλάδα που συμπεριλαμβάνουν τον όρο «ένταξη» ήδη από τις πρόσφατες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις το 2008 καθίστανται ως λεκτικό παιχνίδι για να περιγράψει με άλλους ευφημιστικούς όρους την ειδική αγωγή, την ενσωμάτωση, την ομαλοποίηση, την εξομοίωση και κανονικοποίηση. Δεν μπορούμε να μιλούμε για ένταξη όταν το εκπαιδευτικό σύστημα διαχωρίζει σαφέστατα, αναλυτικότατα και απροκάλυπτα τους μαθητικούς πληθυσμούς σε εκείνους που είναι προσαρμοστικοί και σε εκείνους που επιδέχονται επιδιορθωτικών «εκπαιδευτικών παρεμβάσεων». Ο Νόμος 3699/2008 της ειδικής αγωγής, μέσα στον οποίο περιλαμβάνεται και το περιεχόμενο της υφαρπαγμένης εννοιολογικά «ένταξης» από τους κινηματικούς αγώνες των Αναπήρων, συνοψίζει την άποψη αυτή με τις παρακάτω διατυπώσεις :

«Οι μαθητές με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες μπορούν να φοιτούν: Σε σχολική τάξη του γενικού σχολείου, με παράλληλη στήριξη-συνεκπαίδευση, από εκπαιδευτικούς ΕΑΕ, όταν αυτό επιβάλλεται από το είδος και το βαθμό των ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών»…(…) όπου και όταν αυτό είναι δυνατόν».

(Ν.3699/2008, Αρ.6, παρ.1β).

Το «είδος και ο βαθμός των ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών» περιγράφεται αναλυτικά και διεξοδικά στο Άρθρο 3 του ίδιου Νόμου και υπονοείται ποιος μαθητικός πληθυσμός τοποθετείται στο «κατώ-

φλι» της εκπαίδευσης. Ενδεικτικά: «Μαθητές με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες θεωρούνται όσοι για ολόκληρη ή ορισμένη περίοδο της σχολικής τους ζωής εμφανίζουν σημαντικές δυσκολίες μάθησης εξαιτίας αισθητηριακών, νοητικών, γνωστικών, αναπτυξιακών προβλημάτων, ψυχικών και νευροψυχικών διαταραχών οι οποίες, σύμφωνα με τη διεπιστημονική αξιολόγηση, επηρεάζουν τη διαδικασία της σχολικής προσαρμογής και μάθησης.»
(Ν.3699/2008, Αρ.3, παρ.1)
Πρόκειται για μια ένταξη υπό όρους και προϋποθέσεις, με την ατομική ευθύνη του μαθητή και του εκπαιδευτικού που έχουν αναλάβει το συγκεκριμένο έργο ευθυγράμμισης με τις κυρίαρχες νόρμες πειθάρχησης και πειθαναγκασμού. Μια εκπαίδευση που ως «επίδικο» βρίσκεται συνεχώς υπό αξιολόγηση και έλεγχο. Βρίσκεται συνεχώς και μέσα από έναν τιμωρητικό χαρακτήρα στο όριο του εξοστρακισμού
στο ειδικό σχολείο.
Πληθώρα θεσμών στα γενικά σχολεία (παράλληλη στήριξη, τμήματα ένταξης) ξεπηδούν μέσα από τις νομοθεσίες για να υποστηρίξουν αυτό που επιτάσσει ο διεθνής «εκσυγχρονισμός» και τα ευρωπαϊκά πρότυπα για την εκπαίδευση: Την «ένταξη». Αυτό βέβαια δεν αποτελεί κάτι πρωτοφανές για τα δεδομένα της εκπαίδευσης. Η Μ. Θάτσερ, πολλές δεκαετίες πριν, όταν ανέλαβε καθήκοντα υπουργού Παιδείας την δεκαετία του ’70 στην Αγγλία μιλώντας για «ένταξη» ταυτόχρονα μείωνε τις δαπάνες και την χρηματοδότηση για την παιδεία, συρρικνώνοντας τα ειδικά σχολεία (ως πολυδάπανα) και πετώντας στην κυριολεξία ανάπηρους και ανάπηρες μαθήτριες στην γενική εκπαίδευση στο όνομα φυσικά της «ένταξης».
Η ένταξη, ως μια νέα μορφή ειδικής αγωγής μέσα στην γενική εκπαίδευση πρωτοεμφανίστηκε ως μια νεοφιλελεύθερη ανατρεπτική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση εφόσον καλωσορίζει τον αποκλίνοντα μαθητικό πληθυσμό, με δική του ευθύνη, να δοκιμάσει μέρος ή τμήματα της «κανονικότητας». Οι ανάπηροι μαθητές από το ειδικό σχολείο, έντονα ιδρυματικού- νοσοκομειακού χαρακτήρα σε συνδυασμό με τις χαμηλές προσδοκίες σχολικής επίδοσης, μεταφέρονται στο γενικό σχολείο (αποσπαματικής- ελλιπούς-κανονικοποιητικής φοίτησης) χωρίς κανέναν σχεδιασμό για αλλαγή σε επίπεδο, δομής και οργάνωσης του εκπαιδευτικού συστήματος, της εκπαίδευσης των εκπαιδευτι-

κών, του αναλυτικού προγράμματος, της αξιολόγησης και των χρηματοδοτήσεων.

Η ειδική αγωγή είτε σε μορφή δομής ειδικού σχολείου, είτε σε μορφή Τμήματος Ένταξης και Παράλληλης Στήριξης, εξακολουθεί να επιτελεί το ρόλο του «φύλακα» της αποτυχίας του εκπαιδευτικού συστήματος να εμπλέξει στο σώμα του όλες τις ποικιλομορφίες που πιθανόν να συναντήσει στο δρόμο του, αγνοώντας την ποιοτική διαφορετικότητα των πληθυσμών.

Η ειδική αγωγή και εκπαίδευση, αποτελεί επίσης τον παράγοντα «πρόληψης» των ανωτέρω «κινδύνων» να αναπτύξουν οι μαθητές και οι μαθήτριες ολόπλευρα τα ενδιαφέροντά τους και τα κίνητρά τους για τη μάθηση, με τις διαγνωστικές διαδικασίες να λαμβάνουν προεξέχοντα ρόλο στην καταλληλόλητα φοίτησης καθώς και τη διάρκεια φοίτησης των μαθητών/τριών.

Η ενταξιακή εκπαίδευση δεν αποτελεί και δεν μπορεί ποτέ να αποτελεί μια τεχνική λύση, μια εργαλειακή αντιμετώπιση της αναπηρίας μέσα από την δημιουργία αφομοιωτικών τμημάτων των αποκλινόντων μαθητών σε ένα γενικό σχολείο που είναι φτιαγμένο για να κατηγοριοποιεί, να ταξινομεί, να διαπομπεύει και να αποκλείει.

Η κινηματική διάθεση, το υπόβαθρο και οι αξίες στις οποίες προσβλέπει η ενταξιακή εκπαίδευση και ο ενταξιακός αγώνας για το κοινωνικό

σύνολο, αποτελεί ισχυρό κίνητρο για εμπλοκή και συμμετοχή με πολλαπλούς τρόπους σε ό,τι αντιτίθεται και αποτελεί παράγοντα καταστολής των προσώπων που αρθρώνουν λόγο σε ζητήματα που τους αφορούν και έχουν ωστόσο καταστεί «ιδιοκτησία» στην εξουσία λόγου και πρακτικών άλλων φορέων και προσώπων. Έχουν ουσιαστικά υφαρπαχθεί και υπόκεινται σε αποφάσεις και πρωτοβουλίες άλλων, αφαιρώντας τους

με την έσχατη μορφή βίας, τον αποκλεισμό, οποιαδήποτε δυνατότητα δυναμικής εμπλοκής στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι.
Η ενταξιακή εκπαίδευση δε μπορεί να συλληφθεί ως ένας επιπλέον και εναλλακτικός όρος, όπως αυτός της ενσωμάτωσης, της εξομοίωσης, της απορρόφησης, της αποκατάστασης-θεραπείας, της ομαλοποίησης και της αφομοίωσης, που δύναται να αντικαταστήσει και να παραφράσει. Πρόκειται για όρους με τους οποίους δεν έχει ουδεμία σχέση και αντιθέτως τους «πολεμά» και αγωνίζεται
για την ανατροπή τους.
Αν δεν αναγνωριστούν οι βαθιές δομές της ειδικής εκπαίδευσης, ο διαχωρισμός και η άνιση αντιμετώπιση μαθητών, εκπαιδευτικών και επαγγελματικών ρόλων, θα αναπαράγεται συνεχώς ακόμα και κάτω από καλά οργανωμένες διοικητικές δομές και παιδαγωγικές πρακτικές.
Η δυναμική του κοινωνικού μοντέλου της αναπηρίας λοιπόν θέτει με τον πιο εύστοχο τρόπο την αρχή αυτής της αμφισβήτησης και διεκδίκησης. Αποτελεί ένα εργαλείο αγώνα, μια επαναστατική θεωρία, που διεισδύει στις πιο κρυφές πτυχές της αρχιτεκτονικής του υφιστάμενου συστήματος με στόχο να τις αναδείξει και στη συνέχεια
να τις ανατρέψει.

κείμενο***Κατερίνα***
φωτογραφίες***ΚωσταΒητα***

Του έρωτα και της ελευθερίας

Θα περπατήσουμε ξανά πάνω στην Ατλαντίδα,
πουλιά που τουφεκίστηκαν, γενιές χωρίς πατρίδα,
παρθένες Ερινύες, βαλσαμωμένα δείγματα
και μολυσμένες πόρνες με πληρωμένα στίγματα.

Καθηλωμένα δόγματα και γάντια ματωμένα
θα πέφτουν απ’ τα σύννεφα σε χέρια σταυρωμένα
κι αγέρηδες πυρπολητές, κουβαλητές του μένους,
θα ξεσκεπάζουν τους εχθρούς του ανθρωπίνου γένους.

Στους δρόμους που σκορπήσαμε την αστρική μας σκόνη
θ’ απλώσει τις φτερούγες του τ’ ολόγιομο παγώνι
κι εκεί όπου μεθύσαμε με τ’ άρωμα του Μάη
η μοίρα μας θα τρελαθεί και θα παραμιλάει.
Εκεί που σε αντάμωσα μικρό μου πεφταστέρι
οι φλόγες θ’
ανασάνουνε με της
ζωής τ’ αγέρι
και μέσα τους
θ’ ανθίσει ένα δάκρυ σωτηρίας,
απόσταγμα του έρωτα και της ελευθερίας.

Count Zero

Τα παιδιά του Πάνα

Η εκδίκηση της φύσης πήρε σάρκα και οστά
Οι θεοί σιγά-σιγά επιστρέφουν
Οι οπλές και τα κέρατα διχάζουν
Τσακίζουν τα ιερά λείψανα των αγίων
Στοχεύουν τα ουράνια

Τα παιδιά του Πάνα δεν έχουν επιλογή
Καθοδηγούνται από την ιερή τρέλα

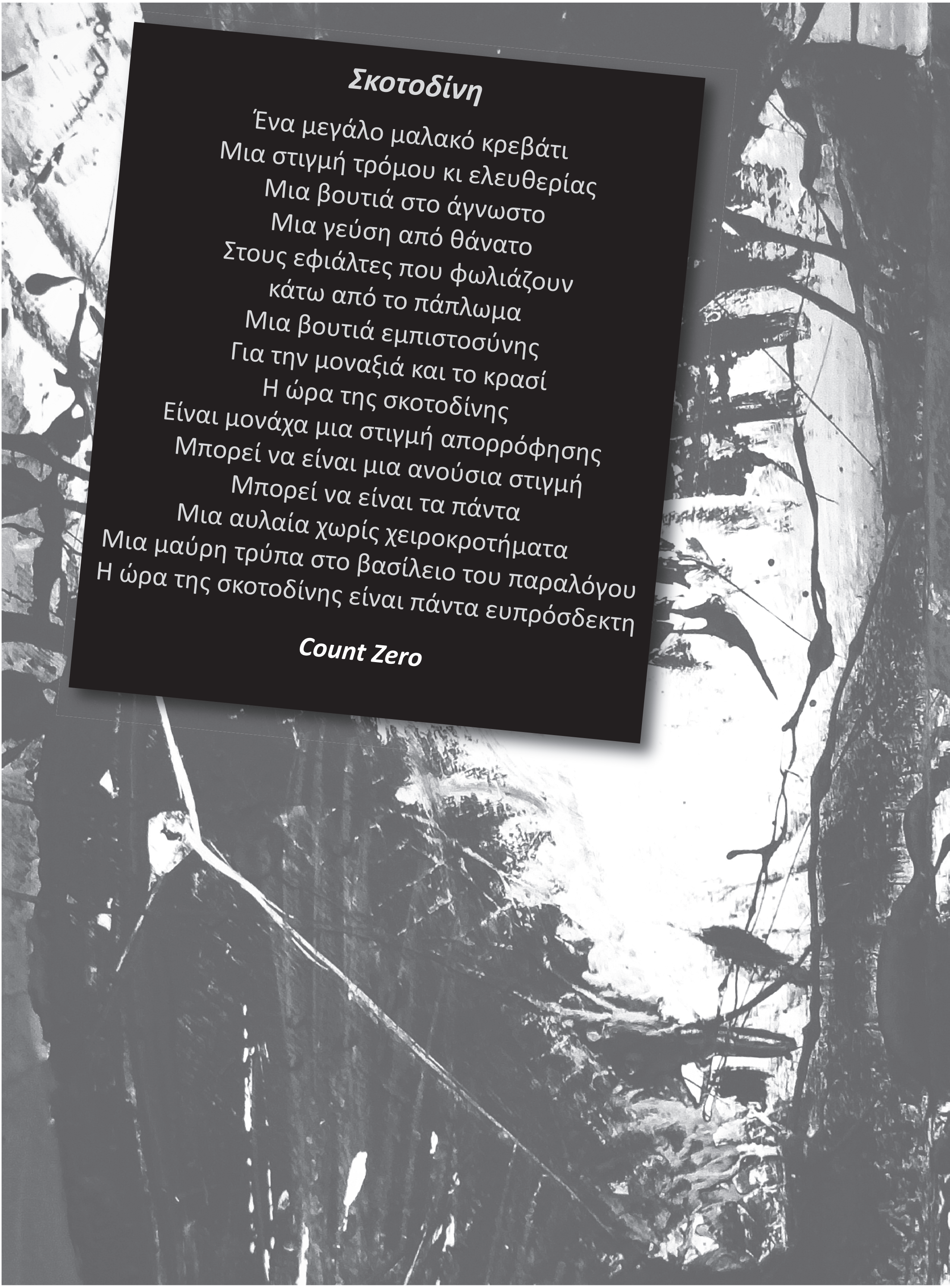
Θαυμάστε τα!
Κοιτάξτε με τη χάρη σκαρφαλώνουν στην κορυφή
Μεθάνε από Έρωτα καθώς η ατμόσφαιρα αραιώνει

Τα παιδιά του Πάνα αναλαμβάνουν την ευθύνη
Δέχονται οικειοθελώς να παίξουν τον ρόλο
του αποδιοπομπαίου τράγου
Το μόνο που γυρεύουν είναι η χαμένη τους αθωότητα

Τα παιδιά του Πάνα δεν έχουν ταυτότητα
Είναι ελεύθερα από κάθε επιλογή
Πίσω από τα παράδοξα μάτια τους διασταυρώνονται
δύο παράλληλοι κόσμοι
Η αδιάφορη περηφάνια τους τα κάνει να φαντάζουν αθάνατα
Κοιτάξτε!
Η αδιάφορη ισορροπία τους τα οδηγεί στην επιφάνεια
Γκρεμίζουν ότι σταθεί εμπόδιο
Πέφτουν και σηκώνονται
Τσακίζονται στα βράχια

Ελευθερία ή θάνατος
Παραπέρα δεν ξέρουν τίποτα

Count Zero

Σκοτοδίνη

Ένα μεγάλο μαλακό κρεβάτι
Μια στιγμή τρόμου κι ελευθερίας
Μια βουτιά στο άγνωστο
Μια γεύση από θάνατο
Στους εφιάλτες που φωλιάζουν
κάτω από το πάπλωμα
Μια βουτιά εμπιστοσύνης
Για την μοναξιά και το κρασί
Η ώρα της σκοτοδίνης
Είναι μονάχα μια στιγμή απορρόφησης
Μπορεί να είναι μια ανούσια στιγμή
Μπορεί να είναι τα πάντα
Μια αυλαία χωρίς χειροκροτήματα
Μια μαύρη τρύπα στο βασίλειο του παραλόγου
Η ώρα της σκοτοδίνης είναι πάντα ευπρόσδεκτη

Count Zero

Οι Στρατηγοί πεθαίνουν στο κρεββάτι

Συμπληρώνονται φέτος 111 χρόνια από την έναρξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και, με τα σύννεφα του πολέμου να πυκνώνουν και πάλι στον κόσμο, ξεκινάμε μια επιλογή από συγγραφείς που επιβίωσαν από αυτό το σφαγείο. Κάνουμε αρχή με ένα απόσπασμα από το έργο Οι Στρατηγοί πεθαίνουν στο κρεββάτι, του Τσάρλς Γέιλ Χάρισσον, ενός Αμερικανού δημοσιογράφου και πυροβολητή του καναδικού στρατού, το οποίο δημοσιεύτηκε αρχικά σε συνέχειες το 1928 και σε βιβλίο το 1930, ελπίζοντας σύντομα να μπορέσουμε να παρουσιάσουμε περισσότερα. Θα κλείσουμε με την αφιέρωση του συγγραφέα στην αρχή του βιβλίου:

“Στους σαστισμένους νέους
-Βρετανούς, Αυστραλούς, Καναδούς και Γερμανούς-
που σκοτώθηκαν σε εκείνο το δάσος λίγα μίλια
πέρα από την Αμιέν στις 8 Αυγούστου 1918,
ΑΦΙΕΡΩΝΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ”

*****---**

...Ολάκερη τη νύχτα το πυροβολικό στ’ αριστερά μας, πάνω βόρεια, μπουμπουνίζει και μουγκρίζει.

Ένας ανεφοδιαστής μας έρχεται με μια φήμη ότι οι Γερμανοί έχουν σπάσει τις γραμμές μας πέρα στο Βέλγιο. Δεν μας συγκινεί αυτή η είδηση. Μόνο εικάζουμε πώς θα επηρεάσει τις τύχες μας. Η εχθρική νίκη δεν μας γεμίζει ούτε με φόβο ούτε με μίσος. Είμαστε κουρασμένοι.

Μιλάμε ξαπλωμένοι στο αμπρί. Ο Κλίερυ λέει ότι η διάσπαση της αμυντικής γραμμής θα οδηγήσει στην απόσυρσή μας από αυτόν τον τομέα και πως θα μας στείλουν να κλείσουμε το κενό στα βόρεια.

«… είμαστε κωλοδυνάμεις κρούσης, αυτό είμαστε.»

«Έτσι.»

«Όπου καταρρέουν οι αυτοκρατορικοί1, μέσα μας στέλνουν.»

«Οι ψωριασμένοι μπάσταρδοι δεν πολεμάνε χωρίς καναδέζικες ξ ιφολόγχες παραταγμένες πίσω τους.»

«… δες όλη τη δόξα που παίρνεις. Οι Καναδοί τους ξελάσπωσαν.»

«Μπύρα θέλουμε. Στο διάολο η δόξα.»

Μιλάμε για το πότε θα τελειώσει ο πόλεμος. Τις νύχτες που έχει ησυχία αυτό είναι ωραίο θέμα συζήτησης.

«Θα κρατήσει τουλάχιστον είκοσι χρόνια.»

«Φροντίζουν για ενισχύσεις. Δίνουν στις Γουάκς2 δέκα μέρες άδεια και δέκα λίρες για κάθε παιδί που κάνουν.»

«Μωρά του πολέμου».

«Όλα θα έχουν τελειώσει μέχρι τα Χριστουγεννα.»

«Σιγά να μη. Πρώτα έλεγαν τρεις μήνες, μετά έξι, μετά χρόνο. Πάνε δυο χρόνια τώρα και ίσα που

έχει πάρει μπρος
«Δεν θα τελειώσει πριν κάθε αξιωματικός να λάβει Στρατιωτικό Σταυρό3.»
«Γιατί διάολο να θέλουν αυτοί να τελειώσει ο πόλεμος; Έχουν μπόλικους ηλίθιους σαν και μας που κατατάσσονται, και όταν θα τελέψουν θα τους σύρουν με το ζόρι.»
Ο Αντερσον υψώνει την φωνή του. Καθαρίζει το τουφέκι του στην γωνιά του αμπριού:
«Ο πόλεμος θα τελειώσει την πρώτη Αυγούστου χίλια εννεακόσια δέκα επτά.»
«Το έχεις λύσει το θέμα, ε;»
«Όχι, αλλά μου το έχει λύσει ο Κύριος. “Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος.”
Τί σημαίνει αυτό, λοιπόν;»
«Ε, τί σημαίνει;»
«Είναι όλα στο βιβλίο της Αποκάλυψης.»
«Ναι, αλλά τί σημαίνει, τέλος πάντων; Κινέζικα μου ακούγονται.»
«Η λεοπάρδαλη είναι η Γαλλία, η αρκούδα είναι η Ρωσσία και το λιοντάρι είναι η Αγγλία.»
«Ο Καναδάς πού είναι σε αυτήν την ιστορία;»
Μια κοιμισμένη φωνή από την γωνιά του αμπριού απαντά:
«Ο Καναδάς είναι κάτω από την ουρά του λιονταριού.»
Ο Αντερσον συνεχίζει:
«“Καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην είς θάνατον. Καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.” Αυτός ήταν ο πρώτος χρόνος του πολέμου. “Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.” Οι σαράντα δύο μήνες είναι τριάμισι χρόνια και αυτό σημαίνει ότι ο πόλεμος θα λήξει την πρώτη Αυγούστου του χρόνου.»
«Εντάξει, οι στρατηγοί το ξέρουν όμως; αυτό θέλω να μάθω.»
«Γράψ’ τους γράμμα καλύτερα, Μπορεί να ξεχάσουν την μέρα.»
Ο Αντερσον βυθίζεται σε μαρτυρική σιωπή, όπως κάνει πάντα όταν τον δουλεύουμε για τις βιβλικές αποκαλύψεις του. Δεν έχει κανονιοβολισμούς τώρα και δεν τον παίρνουμε στα σοβαρά. Η συζήτηση πλανάται, παραπατά και βολοδέρνει μέχρι να φτάσει στο ύστατο θέμα κάθε συζήτησης χαρακωμάτων – την περί γυναικών συζήτηση.
«Που λέτε, μια νύχτα ήμουν με μια κοκότα στο Λονδίνο και λέει αυτή ...»

μετάφραση:*Μάριος van Voorthuizen*

1 Τα αγγλικά στρατεύματα.
2 WAAC: Επικουρικό Σώμα Στρατού Γυναικών.
3 Παράσημο ανδρείας που αποδιδόταν σε αξιωματικούς όλων των στρατευμάτων της Βρετανικής Κοινοπολιτείας (Ηνωμένο Βασίλειο, Ινδία, Καναδάς, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, κτλ).

AUx tOiLEttEs...

Κάπως, από πάντα, ήξερα ότι τα μυστικά της ανθρωπότητας είναι κρυμμένα σε μέρη μηδαμινής σημασίας. Η σημασία, βέβαια, όπως η αισθητική, είναι ολότελα υποκειμενική. Έτσι που εγώ πεισματικά εντοπίζω λάθη γραμματικής, ενώ κάποιος που ξέρω, συλλέγει από το δρόμο ορφανά τραπουλόχαρτα, που πέσανε από τις φαρδουλές τσέπες ξαναμμένων νεραιδών ή ξωτικών, σαν εκείνα που θα συναντούσαμε στο τέλος ενός ουράνιου τόξου.

Έχει πέσει στην αντίληψή μου πως το βλέμμα κεντρίζεται από δυνατά ερεθίσματα. Τα οποία ερεθίσματα, με τη σειρά τους, αποκτούν τη δύναμή τους από ό,τι τα περιτριγυρίζει. Μονάχα οι ισχυρές αντιθετικές προσλήψεις ερεθισμάτων είναι αυτές που μένουν αναλλοίωτες στο χρόνο. Φυσικά, θα αρκούσε το θέαμα ενός κολασμένου, φλεγόμενου δράκου για να ταλανίζει τον ύπνο μας, για πολύ καιρό, όμως αναμφίβολα, θα συμφωνούσες και εσύ, πως αν εκείνος ο δράκος καθόταν ανακούρκουδα πάνω σε μια νησίδα πάγου, κάπου στην αρκτική θάλασσα, το θέαμα θα σκαλιζόταν ανεπιφύλακτα στο μυαλό μας ως μια αποτρόπαιη πράξη παραδοξότητας. «Ο δράκος δε μπορεί να φλέγεται επάνω στον πάγο, διότι ο πάγος θα λιώσει και το πλάσμα θα βρεθεί μες στο νερό!» Κι όμως, κοιτάμε ακόμη αποσβολωμένοι, οι νευρωνικές μας απολήξεις ερεθίζονται εξαιτίας της υπερδραστηριότητάς τους, ο αμφιβληστροειδής μας παίρνει φωτιά, σαν το δράκο(!), και μένουμε να διηγούμαστε τα απομεινάρια μιας κάποτε απίστευτης, ανεπανάληπτης ιστορίας, σε εγγόνια και ανήψια. Προσδιορισμός δια ετεροπροσδιορισμού.

Αυτό, ή μια μέρα που θα επισκεφτείς τη Λοκομοτίβα στα Εξάρχεια, θα πάς ευθεία μέσα στο αποχωρητήριο, τουαλέτα πρώτη απ' τ' αριστερά και θα κλειστείς μέσα. Ιδανικά, κάνε και την ανάγκη σου γιατί κάπου εδώ χρειάζεται απαράλλακτη αφοσίωση στην τοποθέτηση του σώματος μέσα στο ορθογώνιο δωματιάκι. Να, λοιπόν! Στο πολύ κατώτερο μέρος της πόρτας, στα δεξιά, εκεί που η ξύλινη κατασκευή συναντά το πάτωμα-δεσπόζει σε όλη του τη ασημαντότητα ένα μικρό «Μπορώ».

Και ξέρω τώρα, ξέρω. Το μυαλό σου θα κατακλύζεται από ερωτήματα όπως «τι;» και «πώς;» και σίγουρα θα αναρωτιέσαι τι στάση πρέπει να είχε ο άνθρωπος που έγραψε τη λέξη. Ή για τις συγγραφικές μου επιλογές. Προφανώς, δε γίνεται να γονάτισε στο πάτωμα: ο χώρος απλά δεν επαρκεί, και το κεφάλι θα βρισκόταν επικίνδυνα κοντά στο κάθισμα της τουαλέτας. Επομένως ήταν ακόμη καθούμενος, όταν τέντωσε το δεξί του χέρ. (δεξί γιατί αλλιώς θα έγραφε κάτω αριστερά?!), και μελάνωσε τη λευκή γωνία της πόρτας, ενδεχομένως κάνοντας ακόμη την ανάγκη του όσο τα γεγονότα εκτυλίσσονται. Τα παράδοξα παλεύουν μέσα στο μυαλό σου για το ποιο θα επικρατήσει: τι γυρεύει ένα μικροσκοπικό «μπορώ» σε μια πόρτα στιγματισμένη με κινηματικά συνθήματα, γιατί τόσο χαμηλά στην πόρτα και όχι κάπου που θα είναι φανερό σε όλους, και ποια μυστήρια στον κόσμο δύναμη, τέλος πάντων, έπεισε τον καλλιτέχνη να καλλιτεχνήσει εκείνην ακριβώς τη στιγμή; Ιδού η μαγεία.

Το πιθανότερο θα έξυνες λίγο το κεφάλι σου, αρχικά, πριν ανασκουμπωθείς από τη στάση κούκου που σε προστατεύει από το στεφάνι της τουαλέτας. Θα έβγαινες, θα έφευγες από το μαγαζί και θα συνέχιζες ανεπηρέαστος τη ζωή σου. Κάποια βράδια, θα μνημόνευες

αυτή την μικρή λεπτομέρεια, μιας μικρής και ασήμαντης μέρας, που η οποιαδήποτε καταγραφή της θα χαθεί μέσα στα χρόνια.

Εγώ γράφω πομπώδη κείμενα μαγικού ρεαλισμού, στήνω ναό ολόκληρο και ασπάζομαι τη δεσποσία του, «μπορώ», και επιλέγω να στρέψω το βλέμμα χάμω, εκεί που το βλέμμα δε φτάνει παρά μόνο αν το τιθασεύσεις. Και κάτι μου κάνει αυτή η ασυνήθιστη ακολουθία, και ρέει η δύναμη μέσα μου σα χυμός – από το κεφάλι ως τ' άκρα. «Μπορώ». Και κοιτάω τον ήλιο κατάματα, είναι λίγο τρομακτικό στην αρχή αλλά μετά περνάει, σα δεσμώτης που βγήκε μόλις από τη σπηλιά στεγνώνω τον αμφιβληστροειδή μου με τη ζέστη που εκπέμπει το μεγάλο άστρο. «Μπορώ», και επιμένω με το βλέμμα μου ψηλά, θέλει θράσος το βλέμμα και μαγκιά, θέλει πείσμα, το βλέμμα. Μη φοβού.

Τελικά, σα πώς ξέρω τι είναι αισθητική; Σε εσένα αρέσουν τα ποιήματα και σε εμπνέει ο Μπωντλαίρ -εμένα η τουαλέτα. Και για να 'χουμε καλό ερώτημα, το δικό σου βλέμμα τι πιάνει; Δε θα το ξέρω ποτέ αν δε μου πεις. Οπότε τι σημασία έχει να το συζητήσουμε; Κράτα τα μάτια ορθάνοιχτα και το κεφάλι… όπου θες. Ψηλά θα δεις το φως, χαμηλά ίσως «μπορέσεις». Γέλα τώρα λίγο, βρε κυνικέ! Σήμερα θα συμφωνήσουμε άρρητα μεταξύ μας ότι πιστεύουμε στους δράκους, στις ξαναμμένες νεράιδες και τα ξωτικά. Μόνον έτσι «μπορούμε» να ανοίξουμε την αγκαλιά μας στο παράδοξο. Να τρίψουμε λίγο αλατοπίπερο επάνω στη καθημερινότητά μας. Και ίσως η ζωή να είναι λίγο πιο όμορφη έτσι. Μπορεί. (Εγώ δε ξέρω).

Τρία ποιήματα της Δήμητρας Παλαπάνη

" Αναβιωμένη τραγωδία"

Γεμάτο ξερά φύλλα το γδαρμένο δάπεδο
Κάμποσες σταλαγματιές βροχής στα χθεσινά απόνερα
Δέκα δάκτυλα προσμονής στο σπασμένο τζάμι
Και δύο πελώρια μάτια ανοιχτά
λογίζονται την παρακμή του κόσμου

Ένας ναός στα ερείπια
Ένα ξωκλήσι και μια μαργαρίτα ανοιξιάτικη
- Αλήθεια πώς βρέθηκε μες στην πάχνη
του χειμώνα;
Κι ένα βαρύ άρμα μάχης στη μέση της ερήμου
Το ντεκόρ μιας αναβιωμένης τραγωδίας

Κοιμάται ο πόνος βαθιά στο χώμα
και η πανσέληνος με κλινοσκέπασμα το αίμα
Το χιόνι λευκό κατάλευκο πέφτει αργόσυρτα παντού
Πάνω στα ξερά κλαδιά και τα απρόσμενα χαμόγελα
Πάνω στις ώρες, που κυλούν στα αδιέξοδα των δρόμων
Πάνω στα κουφάρια ζωντανών και πεθαμένων

«Το αγριοπερίστερο»

Ήρθε το σούρουπο ένα αγριοπερίστερο
και κάθισε στου σπιτιού τον αχυρώνα
Είχε ένα σημάδι στο λαιμό
ανεξίτηλο,
κόκκινο μαργαριτάρι
Ευκολοθώρητο στο λυκαυγές
Μόνο στης ψυχής
το βλέμμα

Όταν το πιάνεις σε πονεί
Όταν το φιλάς γλυκαίνει
Όταν στα μάτια το θωρείς
Πικρά χαμογελάει
Και όταν με βιάση προσπερνάς
Αίμα κόκκινο βαθύ κυλάει
Αίμα προσευχής νωπό
Απ' το αναλόγιο της νιογδαρμένης
Χώρας

« Άνοιξε την πόρτα»

Άνοιξε την πόρτα νά μπει φως
Να ειδώ τα ζαφειρένια μάτια σου
Να πιάσω και στα χέρια μου
την ανασαιμιά σου

Δυσκολοι καιροί, λουλούδι μου ,για άνθη στο τραπέζι

Άνοιξε την πόρτα για να μπω
Νά μπει και μια ακτίδα
Να στην καρφώσω στα μαλλιά
σαν χρυσαφένια χτένα

Εφήμερος ο χρόνος, μάτια μου , για φτερά των γλάρων

Άνοιξε την πόρτα για να μπει
λίγο γαλάζιο ουρανού
Με λίγη καλοσύνη
Να γεμίσει η κάμαρη πουλιά
και κόκκινα ρόδα
το πανέρι

Πού καιρός, αγάπη μου, για τέτοιο μεγάλο άλμα !

Δήμητρα Παλαπάνη

Radix Angelica

Χωρίς οξυγόνο

Τα ψέματα μαγειρεύονται
σε υβριδικούς φούρνους
στον ατμό
κοιμισμένοι
σ' ένα σωρό από κόκκαλα
ξυπνάμε
στο μαύρο σκοτάδι ενός τάφου
χωρίς οξυγόνο
οι αποδείξεις σιωπούν
καμένες στα συντρίμμια
αλλοιωμένες
απ' τ' αόρατο χέρι
της διαπλοκής
δυο πυροβολισμοί στο σκοτάδι
και μετά σιωπή
χωρίς οξυγόνο
φόροι
δασμοί
χρέη
ο πόλεμος έρχεται
βήμα βήμα
χωρίς οξυγόνο
με τεχνητή νοημοσύνη
drones
ρομπότ
και κανονικό ανθρώπινο
θάνατο
δυο πυροβολισμοί
λαθραία καύσιμα
χωρίς προσμονή
χωρίς ελπίδα
ένα παιδί
πετάγεται τρομαγμένο

τα μάτια μου καίγονται
μια μαύρη τρύπα στο στέρνο
χωρίς οξυγόνο
μας ποδοπατούν
ιπτάμενες μετοχές
μας επισκέπτονται
κουφάρια και tankers
σε παγωμένες θάλασσες
που αναφλέγονται
κουφάρια
που βυθίζονται
στον πάτο του ωκεανού
για το καλό της ανθρωπότητας
που μετατρέπεται
σε λεφτά
λεφτά κι εξουσία γαμώ το θεό σας
κι ας πεθάνουμε όλοι
χωρίς οξυγόνο.

κρυπτοδημος

3/2/2025

LOCO trip
Radix Angelica
η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο
και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι
ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ
ΤΕΥΧΟΣ ΔεΚατΟ
χειμωνας 2025
άτακτη περιοδική έκδοση
της
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο • καφέ • bar
COOPERATIVA